

KALIMA

OOSTERSE AFRIKAANSE KRING

Jaargang 22-nummer 3

December 2000

20,-/40,-

Editoriaal

Hoera! Hoera!

Het heeft dan wel ietsje langer geduurd, maar de Kalina is toch weer afgeraakt. Bloed, zwet en tranen heeft het dier heel gekost. En veel ge-
vloek en gerucht. En tandengeknars (m'n tanden
zijn reker alweer een millimeter afgesleten, als
het zo verder gaat, loop ik tegen het einde van dit
academiejaar met een vals gebit rond...).

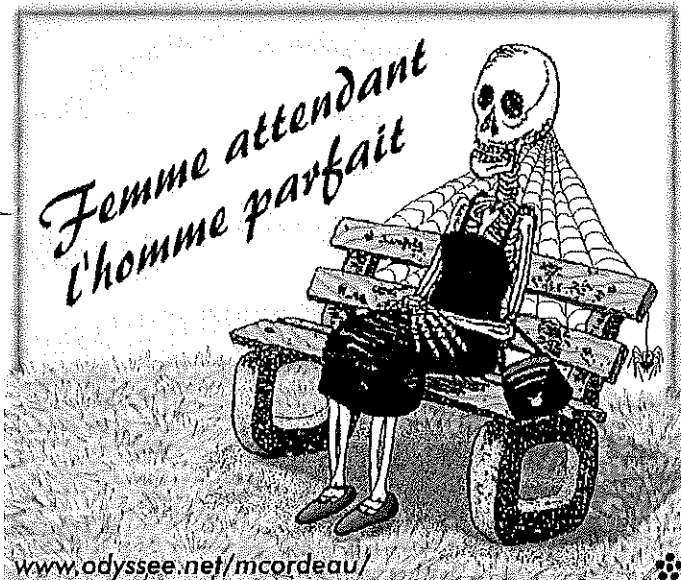
En dat alles hebben we te danken aan de vooruit-
gang: de moderne techniek. Vraadt het al: de
computer is weer eens stout geweest. Gelukkig waren
de mensen van het AdminTeam in de Brug er nog. Ik
zal hen eeuwig dankbaar zijn voor het redden van
dere fantastische Kalina!

Dit editoriaaltje schrijf ik toch maar met de hand, zo
ben ik er tenminste zeker van dat ik het niet kwijt-
geraak (hmm, tenzij het
tussen mijne rommel
subbelt natuurlijk...)

Anyway: de derde Kalina
is er en ik kan jullie
verzekeren dat hij de
moeite waard is! Ik
hoop dat jullie er dubbel
en dik van genieten!

Veel leesplezier!

Astrid

Inhoud

Editoriaal	1
Inhoud	2
De preses spreekt!	3
Zwaar kunstje	4
Het Oosten	5
Duizend-en-een nacht	
Afrika	9
Zuid-Afrikaanse poëzie	
Youssou N'Dour	
Hash en Wietje	14
Sponsors	16
Spelletje	21
Studentenvertegenwoordiging	22
OAKtiviteiten	25
Wist je dat ...	26
Vervolgverhaal: De hospita	27
Cultuuragenda	29
geBOEKt	31
Gedicht	33
Koken met Alida	34
Ereleden	35
Colofon	35

De preses spreekt!

Snif, snif, snot,

ik ben weer maar eens verkouden,
mijn neus nog maar eens kapot.
Blaadjes van de bomen verkleuren,
regen miezert uit de lucht,
het bos gaat lekker geuren
en de wind blaast met een zucht.
Het gure herfstweer staat weer aan onze deur,
maakt alles grijs en kil
enkel de veel te vroege kerstverlichting geeft de dag wat kleur.
Jaja, de winterblues is in aantocht
krijgt iedereen in haar greep,
hmmm een passievruchtenjeneverke is hier het aangewezen vocht.
In de maand november zit ik een dalletje,
- zomer te lang geleden
en zelfs in de verste verte nog geen sneeuwballetje...
De Sint en de Piet op 6 december zijn best oké
jammer dat ik meestal zo ondeugend ben
want nu telt dit feest voor mij niet meer mee!
Ik verlang al naar de december-romantiek,
lekker geurende kerstbomen met
er bovenop een schitterende sterrenpiek.
Ik zal weer zitten knoeien met pakjespapier, schaar en lint,
mijn pakjes zullen de mooiste zijn,
maar ik hoop dat ik nu eindelijk es een leuk cadeau voor mijn pappie vind!

Veel liefde en kerstgeluk

Elke

Terugblik

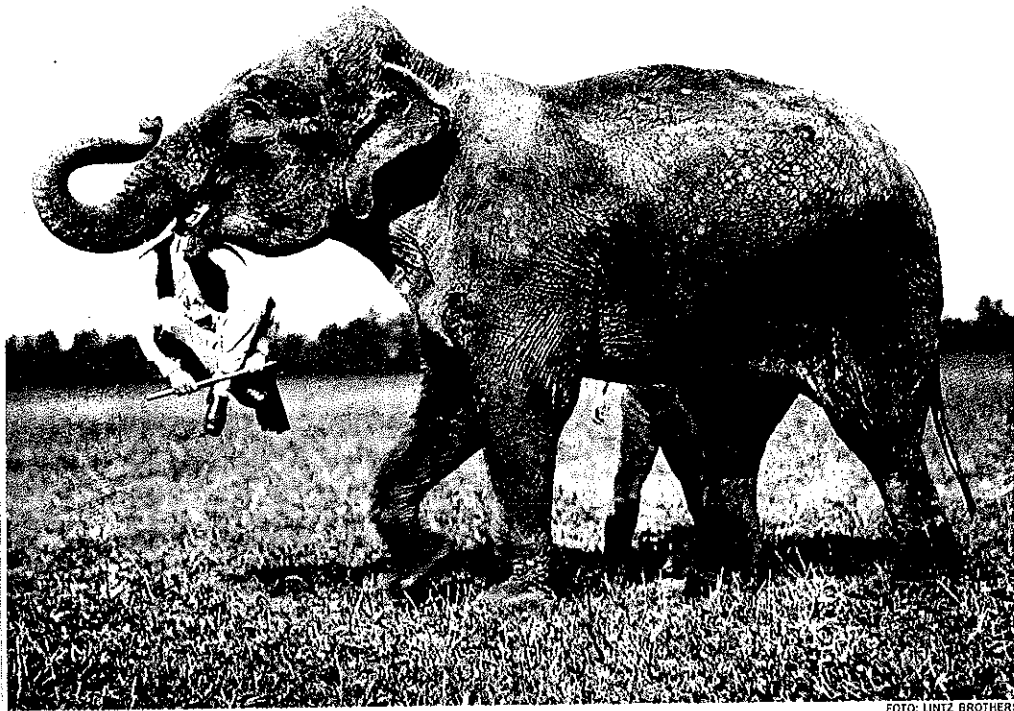

FOTO: LINTZ BROTHERS

Een zwaar kunstje

“Bij elk optreden riskeert de dompteur zijn leven. Als de olifant bang wordt, bestaat de kans dat hij zijn krachtige bek sluit,” aldus het bijschrift bij deze foto. De olifant werd geleerd een bal ter grootte van een mensenhoofd beet te houden. Deze werd telkens verzwaard, totdat het juiste gewicht was bereikt. Toen de olifant de oefening eenmaal beheerste, werd de bal vervangen door het hoofd van de dompteur.

De foto stond in het oktobernummer van 1931 van de *Geographic*, bij het artikel ‘The Land of Sawdust and Spangles’ over het leven in een reizend circus. Auteur Francis Beverly Kelley beschreef artiesten uit alle delen van de wereld, onder wie ‘sierlijke amazones uit Frankrijk’, ‘blonde Duitsers met lichamen van staal’ en ‘meisjes met kastanjebruine ogen uit Tokio’. Kelley: “Allen betuigden hun loyaliteit jegens het land der reizende tenten.”

NATIONAL GEOGRAPHIC • NOVEMBER 2000

Oosterse Afrikaanse Kring

Het Oosten

Duizend-en-een nacht

Het beste verhaal aller tijden? Misschien dat van de twee broers, allebei koning, die ontdekken dat hun vrouwen ontrouw waren, bloedig wraak namen en de wereld introkken om te reizen tot ze iemand zouden vinden die minder fortuinlijk waren dan zij.

Ze vonden een demon die een vrouw gevangen hield in een glazen kist met vier sloten. Terwijl hij sliep, kwam zij eruit en toonde ze de 98 ringen die ze had verzameld bij toevallige minnaars, en ze stond erop met de prinsen naar bed te gaan om de honderd te maken. De prinsen besloten dat de demon minderfortuinlijk was dan zij en keerden terug naar hun koninkrijken.

De oudste broer, Shahrayar, nog steeds verbitterd om het verraad van zijn vrouw, voerde in zijn land een schrikbewind in. Elke dag huwde hij een maagd en gaf hij haar aan zijn vizier om haar bij dageraad te doden. De dochter van de vizier, Shahrazad, een vrouw die even wijs was als geleerd, smeekte haar vader om haar aan de koning te schenken. OP de huwelijksnacht vroeg de bruid of haar jongere zuster Dinarzad onder het bed mocht slapen zodat, zoals de zusters afgesproken hadden, zij Shahrazad, wanneer de koning 'met haar klaar was', kon vragen een verhaal te vertellen om de tijd te doden tot de ochtend.

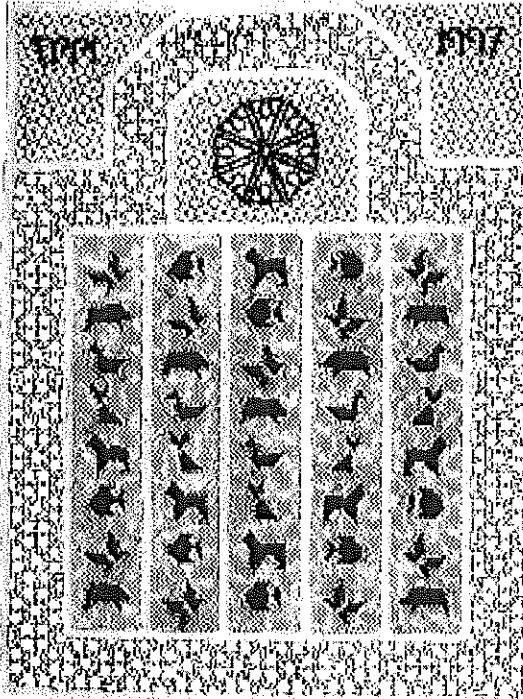
Toen de ochtend aanbrak was het verhaal nog niet afgelopen en stelde de nieuwsgierige koning de executie een nacht uit. Shahrazad bleef verhalen vertellen waaruit steeds nieuwe verhalen voortkwamen, die 's ochtends nooit afgelopen waren. De nieuwsgierigheid van de koning hield haar in leven, dag na dag. Ze vertelde zich zolang uitsel van executie dat ze de koning drie kinderen kon schenken. En op het einde hief hij het doodvonnis op en leefden ze nog lang en gelukkig.

In dit verhaal zit alles wat een verhaal hoort te hebben : seks, dood, verraad, wraak, magie, humor, warmte, vernuft, verrassing en een goede afloop. Het lijkt vrouwvijandig, maar schept in wreklijkhied één van de sterkste en slimste heldinnen van de wereldliteratuur. Shahrazad, in het Westen beter bekend als Sheherazade, triomfert omdat ze eindeloos vindingrijk is en het hoofd koel houdt. De vertellingen van Duizend-en-een-Nacht gaat over het vertellen van verhalen, maar vertellen zelf voortdurend over liefde en leven en dood en geld en voedsel en andere menselijke behoeften.

Verhalen zijn evenzeer een onderdeel van de menselijke natuur als de ademhaling of de bloedsomloop. De modernistische literatuur heeft het verhaal willen uitbannen, want ze vond het vulgair. Ze verving het door flashbacks, epifanieën, de monologue intérieur. Maar het vertellen van verhalen is intrinsiek aan de biologische tijd, waaraan wij niet kunnen ontsnappen. Het leven, zei Pascal, is als een gevangenis waaruit elke dag

medegevangenen worden weggevoerd om terechtgesteld te worden. Wij leven allemaal onder de doodstraf en zien ons leven allemaal als een verhaal met een begin, een midden en een einde.

Vertellingen in het algemeen, en die van Duizend-en-één-Nacht in het bijzonder, troosten ons voor het einde door telkens opnieuw te beginnen. Ik heb daarnet mijn eigen verhaal

van de raamvertelling besloten met “ze leefden nog lang en gelukkig”, dat een troostende pseudo-eeuwig impliceert. Verhalen houden een deel van ons in leven wanneer ons eigen verhaal gedaan is. Het heeft iets ontoereikends dat Sheherazades lange en gelukkige leven niet na haar huwelijk begint, maar na 1001 vertellingen en 3 kinderen.

De grote verhalen en de grote verzamelingen van verhalen transformeren zichzelf. De Duizend-en-één-Nacht, die zijn wortels in Perzië in India heeft, was waarschijnlijk al in de negende eeuw in omloop. In Europa verscheen hij voor het eerst in een Franse vertaling van Antoine Galland, tussen 1704 en 1717. Galland baseerde zich op een veertiende-eeuwse Syrische tekst, maar paste hem aan aan de Franse smaak, herschreef hem en voegde zaken toe – het is mogelijk dat zowel Alladin als Ali Baba uit een Franse pen zijn

gevoeld. Latere vertalers namen vrijheden of gebruikten hun verbeelding. Richard Burton bedacht een vreemde Victoriaans – Middeleeuwse stijl. Volgens Robert Irwin, wiens Companion to the Arabian Nights even meeslepend als onmisbaar is, gaf Joseph Charles Mardrus in 1899 “de Nachten opnieuw gestalte in een stijl alsof ze door Oscar Wilde of Stéphane Mallarmé geschreven waren.”

De oosterse en de westerse literatuur kennen nog andere verzamelingen van onderling verbonden verhalen – de Kathasaritsagara (de Oceaan der Verhalen), de Metamorfosen van Ovidius, de Canterbury Tales van Chaucer of de Decamerone van Boccaccio, waarin het raamverhaal de personages de Zwarte dood laat trotseren door zich op het platteland terug te trekken en verhalen te vertellen. Uit dergelijke werken ontstonden de griezelromans van de negentiende eeuw en complexe, paranoïde verhalen zoals The Crying of Lot 49 van Thomas Pynchon of Lemprière’s Dictionary van Lawrence Norfolk. Verzamelingen van verhalen praten met elkaar en lenen van elkaar, motieven glijden van cultuur naar cultuur en van eeuw naar eeuw. Als de oorsprong van het verhaal het vermogen van de mens is om zich het verleden te herinneren, over het begin te speculeren en zich het einde voor te stellen, betekent dat nog niet dat het zoeken naar een “zuivere” en onbetwiste oorsprong van een verhaal een definitief antwoord zal opleveren.

De vertellingen van Sheherazade hebben zich als kiemcellen in tal van literaturen voortgezet. Dickens, de meester van de serierle vertellingen en van het eindeloze begin,

troostte zich in zijn eenzame en trieste jeugd met de Duizend-en-een-Nacht. In de Britse romantische poëzie stond Duizend-en-een-Nacht voor het wonderlijke tegenover het banale, voor verbeelding tegenover nuchterheid en het reducerende rationele.

Verscheidene westerse schrijvers zijn in de verleiding gekomen om verhaal 1002 te schrijven. De Sheherazade van Edgar Allen Poe is zo onverstandig haar oud geworden echtgenoot over moderne wonderen als stoomboten, de radio en de telegraaf te vertellen. Hij vindt die ware verhalen zo ongelooflijk dat hij besluit dat zij niet meer kan vertellen en haar dan toch maar laat wurgen. Poe is een oneerbiedige, strijdlustige “Yankee aan het hof van Perzië”. De Sheherazade van Joseph Roth leeft in de decadente dagen van het Oostenrijkse Keizerrijk, terwijl John Barth in zijn Dunyazadiad zelf opduikt als een kalende, gebilde djinn die een zenuwachtige Sheherazade haar vertellingen influistert, aangezien hij ze in de toekomst heeft gelezen en zij zijn heldin is – zo wordt dus opnieuw een valse eeuwigheid geschapen, een gesloten lus in de tijd, waarvan vertellers van verhalen verhalen van vertellers doorgeven. (*geef toe : ook u had moeite met deze zin!!*)

En dan zijn er de moderne oosterse fabelschrijvers, Nagieb Mahfoez en Salman Rushdie, die allebei met de dood werden bedreigd wegens het vertellen van verhalen. Een moderne Arabische vertelling van Mahfoez is een verzameling magische verhalen met een politiek tintje en spirituele diepgang. Zijn verhalen herwerken de 1001 Nacht : zijn Shashriyar ontdekt beetje bij beetje gerechtigheid en genade, de Engel des Doods is een uitdrager en de djinns spelen spelletjes met het noodlot. De verhalen van Salman Rushdie zijn doorweven met de verhalen van 1001 Nacht. Haroen en de Zee van Verhalen confronteert een vindingrijk kind, Haroen, met de boosaardige Khatam-Shud, die de oceaan van de verhaalrivieren, die leven, wil leegmaken en vervangen door stilte en duisternis. Rushdies vertelling stelt net als die van Sheherazade het verhaal gelijk met het leven, maar zijn personages en vernuft hebben evenveel te danken aan de westerse fantasieën – Alice in Wonderland, De Tovenaar van Oz – als aan de 1001 Nacht. Een andere kruisbevruchting, een ander gesprek.

Rushdies zee van verhalen is “de grootste bibliotheek van het heelal”. Jorge Luis Borges, voor wie bibliotheken, labirinten en boeken allemaal afbeeldingen van de oneindigheid waren, schreef in de Tuin der Zeven Schemeringen over “ de nacht in het midden van de 1001 Nacht wanneer Sheherazade (door een magische vergetelheid van haar kopiïst) haar vertellingen helemaal opnieuw begint...” Dit zichzelf herhalende verhaal fascineerde Italo Calvino. Het inspireerde hem ook, want zijn Als op een Winternacht een Reiziger is het eindeloze verhaal van een verloren lezer die een boek begint en ontdekt dat de rest ontbreekt; wanneer hij het boek vervangt, merkt hij dat het een nieuw begin heeft. Deze roman bevat een schrijver die een boek wil schrijven dat slechts het pure genot zal bevatten van de verwachting van het begin, “een boek dat uitsluitend een incipt is”, een boek zonder einde, misschien als de 1001 Nacht.

Marcel Proust zag zichzelf in zijn verhouding tegenover de seksulaiteit en de dood als een Sheherazade. Op het einde van het bijna eindeloze *A la recherche du temps perdu*, schrijft hij een triomfantelijke meditatie over de nabijheid van de dood, die hem ertoe aangezet heeft zijn grote, alomvattende boek te schrijven, het boek van zijn leven. Ergens personifieert hij de nabije dood zelfs als “le sultan Sheriar”, die elke ochtend een einde

zou kunnen maken aan zijn nachtelijk schrijven. In Proust *Among the Stars* merkt Malcolm Bowie op dat “het grote boek van verhalen die de dood uitdagen”, waarmee de roman van Proust zichzelf vergelijkt, niet de *Decamerone* van Boccaccio is, waarin de dood verschijnt als “een angstaanjagende eertse aanzet voor het vertellen van verhalen”, maar de *1001 Nacht*, waarin de verhalen leven zijn.

De joods-christelijke cultuur is gebaseerd op een lineair verhaal in de tijd. Het verplaatst zich vanaf de schepping doorheen de geschiedenis en kijkt uit naar het beloofde einde, wanneer de tijd en de dood zullen ophouden te bestaan. De grote romans van de westerse cultuur zijn in de schaduw van dit verhaal geconstrueerd. Mensen worden geboeid door millenniaanse gebeurtenissen, als beelden van begin en einde. Er bestaat een verschil tussen deze grote, gewichtige verhalen en de kleine verhalen die als geschenkjes worden doorgegeven, ter verrukking en beschouwing.

Vertellers als Calvino en Sheherazade bieden hun lezers en luisteraars een eindeloosheid van incipits, een illusie van onuitputtelijkheid. De denkbeeldige schrijver van Calvino zit en kijkt naar een cartoon van Snoopy, die zelf voor een schrijfmachine zit en naar een blad kijkt met “It was a dark and stormy night”, het begin van een eeuwig verhaal zonder pointe. Zowel cartoons als soaps zijn versies van de verhalen van Sheherazade, werelden waarin de dood en het einde eindeloos worden verdaagd - en zelfs ouderdom, zoals in het geval van Charlie Brown.

Het hoge modernisme van onze eeuw ontsnapte aan de tijd met epifanische visioenen van tijdloze momenten, denkbeeldige oneindigheden die mij altijd geforceerd hebben geleken, omdat ze geen tegengewicht vormen voor angst en dood. De romantische schrijfster Georgette Heyer bewaarde weinig fanmail, maar twee van haar brieven heb ik gezien. De ene kwam van een man die net voor hij een gevaarlijke operatie moest ondergaan had gelachen met een van haar dandy's, de andere van een Poolse vrouw die tijdens de oorlog haar medegevangen in leven had gehouden door avond na avond een roman van Heyer te vertellen die ze uit het hoofd kende.

Tijdens het beleg van Sarajevo in 1994 bestelde een groep theatermensen in Amsterdam verhalen bij verscheidene Europese schrijvers. Ze werden elke vrijdag gelijktijdig voorgelezen in zalen in Sarajevo zelf en in heel Europa, tot de oorlog stopte. Het project plaatste het vertellen van verhalen tegenover verwoesting, het denkbeeldige tegenover de reële dood. Het heeft misschien geen levens gered, maar het was een vorm van levende energie. Het keek terug naar de *1001 Nacht* en voorwaarts naar het nieuwe millennium. Het heette *Sheherazade 2001*.

Afrika

Zuid-Afrikaanse poëzie

WINTERNAG

O koud is die windjie
 en skraal.
 En blink in die dof-lig
 en kaal,
 so wyd as die Heer se genade,
 lê die velde in sterlig en skade.
 En hoog in die rande,
 versprei in die brande,
 is die grassaad aan roere
 soos winkende hande.

O treurig die wysie
 op die ooswind se maat,
 soos die lied van 'n meisie
 in haar liefde verlaat.
 In elk grashalm se von
 blink 'n druppel van don,
 en vinnig verbleik dit
 tot ryp in die kou !

Eugène N. Marais (1871-1936)

Woordenschat

dof-lig	dof licht
sterlig	sterrenlicht
skade	schaduw
rande	bergen
r. 9-10	"ligt het graszaad te roeren, als wenkende handen"

Bespreking

In zijn bespreking van dit gedicht zegt Gerrit Komrij: "(...) Dit gedichtje *Winternag* verscheen voor het eerst in 1905 in een courant. Vergeet niet dat dit voor lyriek in het Afrikaans vroeg is, erg vroeg. Ze waren in de Afrikaanse poëzie nog volop aan het zoeken, stuntelen en uitproberen. (...) *Winternag* betekende in 1905 een enorme groeistuip.

(...) *Winternag* is zowel gevoelig als abstract, zowel lyrische als tot het merg teruggebracht, zowel simpel als raadselachtig. (...) Die soberheid is (...) opmerkelijk. (...) De Afrikaanse lyriek kwam niet met spierballen ter wereld, maar met een ijle, verschrikte stem. Hier liet een dichter niet door opeenstapelen maar juist door weglaten

zien waartoe een taal in staat is. (...) *Winternag* kondigde al in 1905 de poëtische stem van de komende eeuw aan. Dat is des te knapper als je bedenkt dat er zelfs nog in 1905 volop actie werd gevoerd –in officiële en culturele kringen- om het Afrikaans uit beschaafde keelgaten te weren en te beperken tot de functie van keukenlatijn voor kaffers. En dan ineens zo'n gedichtje, zonder enige poeha, gewoon een vanzelfsprekend gedichtje –alleen barbaren kunnen dan een taal nog onder het vloerkleed vegen. (...)

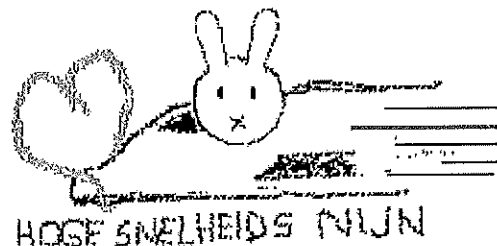
Winternag werd klassiek. Dikke studies werden gewijd aan de structuur en de diepere gedachten in die achttien regels. De figuur van de dichter Marais –die aan morfine verslaafd was en zelfmoord pleegde- werkte nog eens mee aan de mythologisering van dit gedicht. (...)

Wat ik zelf, behalve de inzet, het aangrijpendst vind zijn de regels

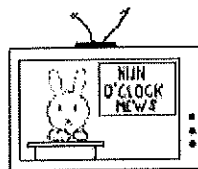
*so wyd as die Heer se genade,
lê die velde in sterlig en skade*

-het lijkt of er een mantel wordt opgevouwen over het sterrenlicht en de schaduw van de velden terwijl je tegelijkertijd weet dat er met die goddelijke weidsheid en wijde iets aan de hand moet zijn. Gods genade is opgenomen in het rijtje 'schraal' en 'dof licht' en als we zijn beland in de tweede strofe met zijn echo's en parallellen, en daar lezen van het meisje dat in haar liefde verlaten is, beseffen we helemaal: de genade van de Heer is wijd, zo oneindig wijd dat alles verschrompelt en er in wegzinkt. Ook door Gods genade zijn we verlaten. Zijn ruimhartigheid brengt alles tot stilstand.

Lachen met Nijntje

MEANIJNTJE

Yousou N'Dour

NEEM AFRIKA AU SERIEUX.

Na zes jaar stilte en een wereldreis keerde Yousou N'Dour terug naar zijn roots en baarde hij de plaat "Joko": een pleidooi voor een nieuw Afrika.

De wonderlijkste en helderste stem van Afrika laat opnieuw van zich horen na zes jaar stilte. In die periode trok de 40-jarige Yousou N'Dour de wereld rond. Misschien is *Joko* net daarom zijn meest traditionele album sinds lang. De plaat ademt Afrika, muzikaal en tekstueel. Het vuur waarmee N'Dour op *Joko* het 'nieuwe Afrika' bezingt geeft de indruk dat de derde wereld aan het bewegen is. Liedjes als *New Africa*, *How come* en *She doesn't need to fall* houdt hij zijn volk een spiegel voor. Het zijn pleidooien voor een andere mentaliteit, alerter en mondiger, en voor de emancipatie van de vrouw in het islamitische land.

De plaat begint akoestisch, vrij traditioneel en in het Wolof, je eigen taal. Naar het einde toe wordt de muziek Amerikaanser met een hiphopinjectie door Wyclef van The Fugees. Is die geleidelijke overgang van een oude naar een nieuwe sound opzettelijk?

Ik maak de cirkel rond. Mijn muziek komt van de straat. Als je in Dakar rondwandelt, hoor je tezelfdertijd traditionele en eigentijdse geluiden. Ook hiphop. In Afrika hadden we trouwens al jaren geleden een eigen rapstijl: *tassou*. Je hoort het nu nog aan de manier waarop sommige Afrikaanse vrouwen praten. Dat ritme zit ons in het bloed. Als ik naar recentere hiphopplaten luister, hoor ik onze roots. In Senegal is er momenteel een belangrijke rapbeweging. Daar zit meer achter dan gedweep met westerse muziek. Jonge mensen zijn zich wel degelijk bewust van hun eigen cultuur.

Ervoer je een cultuurshock toen je met Wyclef in de studio zat?

Nee. Hij is een vluchteling uit Haïti, én een rasmuzikant met een brede interesse. We spreken dezelfde taal: allebei staan we voor alles open.

Elke plaat is voor mij een uitdaging om iets nieuws te zoeken dat past bij mijn stem en mijn traditie. Ik was al een fan van *The Fugees* sinds *The Score*, de plaat waarmee ze doorbraken. Dus was ik blij en vereerd dat *Wyclef* met mij wilde samenwerken. We ontmoetten elkaar in Londen, waar ik hem de ruwe mix van het nummer *How Come* liet horen. Hij stelde meteen voor om het te produceren. Ook *Birima* wilde hij remixen, een song die ik enkele jaren geleden opnam en die ondertussen een hymne is in Senegal.

In Europa is wereldmuziek heel populair, maar in Amerika krijgt ze voorlopig geen voet aan de grond. Denk je dat de medewerking van iemand als Wyclef die houding kan veranderen?

Het blijft moeilijk, omdat de Amerikanen zich snel afsluiten van wat er in de rest van de wereld gebeurt. Ik hoop dat we met een experiment als dit iets kunnen forceren. Het zou mooi zijn als de mensen dankzij de samenwerking met *Wyclef* inzien dat iets ons bindt. Daarom noemde ik de cd *Joko*. Het betekent link. We staan dichter bij elkaar dan we denken.

Heel wat muziekgenres stammen uit Afrika. Neem nu de prachtige compilatie "Mali to Memphis": Malinese artiesten spelen samen met blueszangers uit Mississippi. De gelijkenis is te opvallend om toeval te zijn.

Volgens mij is de bleus inderdaad uit Mali afkomstig. Je moet maar eens naar *Ali Farka Toure* luisteren. Toch is de situatie er anders dan in Senegal. In Mali is de volksmuziek geïsoleerd, terwijl je bij ons een versmelting hebt met jazz, pop en andere genres.

Dat spreekt ook uit je platen. Toch vind ik dat de integratie van westerse invloeden nu beter lukt dan op het album "The Lion" van elf jaar geleden. Het resultaat is warmer en genuanceerder.

Voor ik Joko opnam, leefde ik drie jaar met een koffer. Ik zwierf rond in Afrika, Spane, Engeland en Amerika. Geen uitgestippelde route, maar volgens mijn instinct. Overal waar ik kwam, voelde ik, rook ik, keek ik, luisterde ik. Ik absorbeerde de culturen als een spons. Daardoor voel ik me nu vrijer als muzikant. Wereldmuziek wordt te veel in een vakje gestopt. Daar wil ik uitbreken.

Vreemd genoeg leerde ik door dat vele reizen mijn Afrikaanse achtergronden beter te begrijpen. Pas als je ver van huis bent, word je met hemzelf geconfronteerd. In *Wiri Wiri*, de opener van Joko, zing ik: "Als je niet meer weet waar je naartoe gaat, keer dan terug naar waar je vandaan komt." Je kan jezelf niet ontvluchten. Je krijgt je ware ik als een boemerang naar je teruggeslingerd. Het liedje *Yama* is een hommage aan een vrouw in een Senegalees dorp, een soort oermoeder die zich over alle kinderen ontfermt. Maar ik moest wel eerst naar Londen vliegen om het te kunnen schrijven.

Ik had tijd, stond niet onder druk en liet de inspiratie komen. In vergelijking met Joko is *The Lion* te snel gemaakt. Pas op, ik ben er nog altijd trots op. Het blijft een van mijn belangrijkste en beste platen. Soms denk ik: ooit remix ik het hele album. Want met de songs is niks mis, alleen over de sound ben ik niet tevreden.

Ik werk nu doordachter, ben zelfzekerder geworden. Ik weet welke richting ik uit wil. Wat ik doe, is natuurlijker. Als je jong bent, beslissen anderen in jouw plaats. Nu heb ik als co-producer meer controle over het resultaat.

Je bent nog een van de enige sterren van de muziekwereld die nog altijd in zijn geboortestad woont en niet als een god in Frankrijk leeft.

Ik wil dicht bij mijn volk en mijn familie zijn. Waarom zou ik naar Londen, Parijs of New York verhuizen? Sommige collega's hebben economische of politieke redenen om te emigreren. Of ze gaan naar Frankrijk omdat ze daar in betere omstandigheden kunnen werken. Nochtans is er in Afrika geen gebrek meer aan degelijke studio's en goede muzikanten. Ik heb zelf een studio in Dakar. Zo hebben jonge artiesten de keuze. Ze kunnen nog altijd naar New York of Parijs, maar hebben nu ook de kans om in hun eigen biotoop op te nemen. Vroeger had je die keuze niet. Wie niet naar het buitenland trok, kon zijn carrière vergeten.

In "Baykatt" zing je over de problemen op het Senegalese platteland.

Ik ben afkomstig uit een familie van landbouwers. Mijn ouders verhuisden veertigjaar geleden naar Dakar en zelf ben ik een geboren stadsmus. Maar enkele van mijn ooms proberen nog altijd als boer te overleven. Ik heb ze opgezocht en ik werd gepakt door hun moed. De toestand op het platteland is wanhopig. De grote vijand van de boer is de droogte, ze bidden om regen. Maar ook het uitblijven van overheidssteun is schrijnend. Onze landbouwers kunnen niet overleven zonder subsidies.

Je hebt ongetwijfeld de Wereldhandelsconferentie in Seattle gevolgd. De mislukking ervan werd beschouwd als een overwinning voor de ontwikkelingslanden. Ze lieten de Verenigde Staten voelendatze niet langer met zich laten sollen. Deel je hun optimisme?

De wereld heeft de ontwikkelingslanden nodig. Wij bezitten de nodige grondstoffen. Het wordt tijd dat Noord en Zuid met gelijke kaarten aan tafel gaan zitten en op een eerlijke manier zakendoen. Seattle was een signaal: neem ons au sérieux. Ik ben heel blij met de druk die onze vertegenwoordigers op de rest van de wereld uitoefenden. En ja, ik ben optimist. De derde wereld is veel bewuster geworden. Niet voor niets zing ik over *New Africa*. Er beweegt iets. Afrikanen kunnen nu zeggen wat ze willen zeggen. Ze kunnen zien wat ze willen zien. De satellieten zijn er voor iedereen. Interne gooit de wereld open. Het is ook voor ons een prachtige uitvinding, een machtig wapen.

Nochtans blijft in de berichtgeving over Afrika het negatieve nieuws overheersen. Burgeroorlogen verscheuren het continent en niets eist zoveel slachtoffers als aids.

Aids is een ramp, en onder meer een gevolg van de gebrekkige communicatie in Afrika. De mensen werden in het verleden slecht geïnformeerd. Ondertussen is de boodschap wel begrepen. Maar daarbij komt dat als er in Europa een brandhaard is waarbij burgers bedreigd zijn, zoals in Kosovo of Tsjetsjenië, iedereen meteen gemobiliseerd wordt. Voor Afrika gebeurt dat niet, of op zijn minst veel trager. Ondertussen neemt aids zo'n enorme proporties aan dat een wereldwijde actie onafwendbaar is.

"Plaise wait" en "This Dream" gaan over de materiële dromen die Afrikanen koesteren, omdat de luxe van het Westen hen de ogen uitsteekt. Lopen ze niet het gevaar hun eigen waarden te verliezen? Nee. Dromen is zoeken naar de juiste keuze. Wie de mogelijkheid heeft om te kiezen, verkiest dat waar hij zich het best bij voelt. Maar als je geen keuze hebt, droom je automatisch van wat onbereikbaar is. Het gras is altijd groener aan de overkant. Omdat luxe zo onbereikbaar was, dachten de Afrikanen dat materieel comfort hun leven ging redden. Nu ze er van proeven, beseffen sommigen die welvaart niet alleenzalmakend is. Maar laat ons ook niet flauw doen, de praktische kant van heel wat materiële dingen is niet te onderschatten. In Europa denkt iedereen een auto en een gsm nodig te hebben. Waarom zouden wij dat niet mogen? Je bent niet verplicht om met de stroom mee te gaan, maar als je dat wil, moet het kunnen. Het gaat mij om de vrijheid om dat voor jezelf te beslissen.

Over "This Dream", waarop Peter Gabriel meezingt, zeg je dat je de spirit wilde vangen van de oude Gabriel.

Peter Gabriels album *So* uit de jaren '80 is mijn absolute favoriet. Ik heb me inderdaad aan die plaat gespiegeld. Wat me vooral fascineert, is Peters stem: een vat vol emoties. Zijn timbre is spiritueel en brengt troost. Hij dwingt tot overgave.

Bovendien is Peter Gabriel een vrouwvriendelijke zanger. Ook ik wilde een aantal songs op Joko, waaronder *She Doesn't Need to Fall*, de Senegalese vrouw een hart onder de riem steken. Ze verdienen dat, omdat ze enorm veel bijdragen tot de maatschappij en daar, niet voor beloond worden. Peter Gabriel is een symbool voor het neerhalen van barrières. Hij beschouwt muziek als een ontmoetingsplaats. Daar hebben we elkaar in gevonden.

Knack februari 2000

Hash & Wietje

Er leefde een arme houthakker, die heette Pa-rihuana. Hij had een hele bazige vrouw, die Marihuana heette. Ze hadden twee kinderen en die waren Hash en Wietje gedoped. Wietje speelde met haar babituraatjes en Hash speelde met Stuffie, zijn hondje en zijn kat Morfientje. Marihuana zei: "We moeten iets doen". Parihuana snoof eens diep, maar wist niets te zeggen. Ze hadden namelijk niets meer te eten. Marihuana bedacht een boos plan. Ze zouden met zijn vieren eens een tripje gaan maken in het bos en daar zouden ze Hash en Wietje achterlaten. Maar de slimme Hash had alles gehoord en stak een mesje in zijn broekzak.

De volgende dag gingen ze een tripje maken in het bos, waar de wind door de bomen blowde die zo high waren. s'Middags deden Hash en Wietje een dutje en hun ouders gingen er stilletjes vandoor. Maar Hash had met zijn mesje lijntjes getrokken in de sneeuw, dus ze konden makkelijk de weg naar het dorp vinden. Ze durfden echter niet naar huis, dus gingen ze naar Opium en Omium. Deze zaten vredig op hun canapee naar de LSD-speler te luisteren, waaruit juist de hit klonk:

Altijd rookt Kortjakje wiet
midden in de week, maar zondags niet
Zondags rookt hij heroine, met een snuifje cocaine
Altijd rookt Kortjakje wiet,
midden in de week, maar zondags niet.

Toen Opium en Omium de kinderen zagen, begroetten ze hen uitbundig: "High!", riepen Opium en Omium, "High", riepen Hash en Wietje, "laten we gaan chinezen". "Goed", zei Omium, "ik coke wel". De volgende dag werden Hash en Wietje weer naar huis gebracht.

Parihuana was blij, maar Marihuana niet. Toen ze weer een tripje in het bos gingen maken, lette Marihuana heel goed op Hash, zodat hij geen kans kreeg om lijntjes te trekken. Toen ze weer alleen achtergebleven waren, waren ze echt verdwaald. Maar toen zagen ze een vogeltje dat floot: "Wiedewiedewiet".

Ze volgden het en kwamen bij een huisje, dat helemaal van coke was gemaakt. Zoveel coke hadden ze nog nooit bij elkaar gezien. Ze begonnen meteen te snuiven, maar terwijl ze zo heerlijk snoven, werden ze bespeed door de boze H-XTC, die in het huisje woonde. Ze hoorden een kraakstem zeggen:

"Sniffel, Snaffel, snuifje, wie snuift er aan mijn huisje?"

"Het is de wind, de wind, het highe kind", riepen Hash en Wietje in koor.

Dit herhaalde zich een paar maal. Maar toen kreeg de H-XTC argwaan en ze kwam naar buiten en zei met een lief stemmetje: "Kom maar eens mee naar binnen, daar heb ik lekkere space-cake voor jullie". Maar eigenlijk had de boze H-XTC maar al te veel zin in die Hash en Wietje. Na een tijdje zaten Hash en Wietje helemaal stoned en uitgeteld bij de H-XTC aan tafel. Nu wilde de H-XTC Wietje gaan drogen in haar drooghok en Hash samenpersen in haar persijzer om hem vervolgens in blokjes te snijden. Nu konden ze niet meer ontkomen. "Hennep"!!, riep Hash, "Hennep"! riep Wietje. Ze waren bang om opgerookt te worden. Wietje moest gaan kijken of de kolen in het drooghok al heet genoeg waren. Ze zei tegen de H-XTC dat ze het niet goed kon zien. De H-XTC ging nu zelf kijken en Wietje duwde de H-XTC in het drooghok en deed de deur dicht. De H-XTC begon te schreeuwen: "Hennep"!! Al gauw bleef er niet veel meer over dan een sissend groen hoopje blubber. Wietje haalde Hash en ze waren blij. Ze doorzochten het huisje en namen zoveel drugs mee als ze konden houden. Hun zakken puilden uit van de heroine, cocaine, morfine, methadon, hash, wiet, coke en vooral XTC. Ze staken het huisje achter zich in brand. Crack, zei het huisje. Ze gingen met speed naar huis. Het wiedewiedewiet-vogeltje wees hun de weg. Onderweg kwamen ze Rookkapje en Sneeuwrietje nog tegen. Toen ze thuishkwamen, was Parihuana heel blij. Marihuana was dood en ze leefden samen nog high en gelukkig.

Sponsors

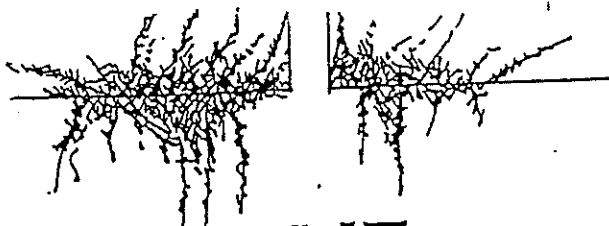

Gent

Blandijnberg 1

Oosterse Afrikaanse Kring

- 16 -

TAVERNE PETRUS

*specialiteit spaghetti
en snacks*

ST. AMANDSTR. 15. GENT

RAJ

Letwinkel - Theehuis
Kraanlei 43A 9000 Gent
Tel: 09.234.34.59
Open op wee - za 11u-23u

RAJ

OUDHEDEN EN ETNISCHE VOORWERPEN UIT
INDIA - PAKISTAN - BHUTAN - NEPAL - TIBET

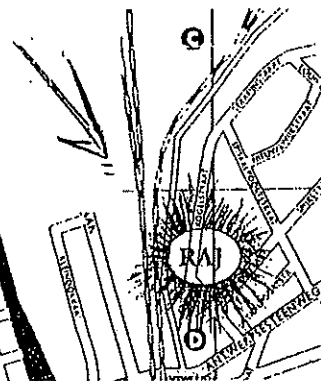
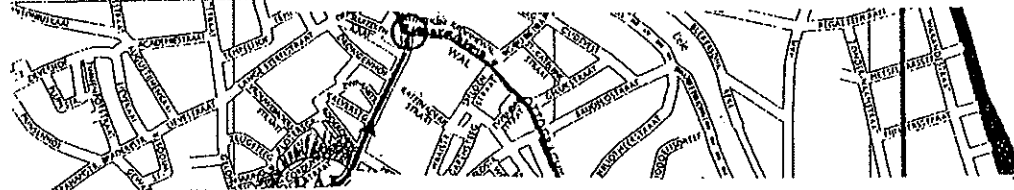
Ons magazijn
is uitzonderlijk open
voor publiek
op vrijdag 19 november
op zaterdag 20 november
op zondag 21 november
telkens van 14.00 u tot 18.00 u.

In de Kogelstraat (Dampoort) zie plan.

RAJ

Jan Breydelstraat 40 9000 Gent
Tel: 09.225.18.95
Open op do - za 14u-18u

OUDHEDEN EN ETNISCHE VOORWERPEN UIT
INDIA - PAKISTAN - BHUTAN - NEPAL - TIBET

RESTAURANT ANKARA

TURKSE SPECIALITEITEN

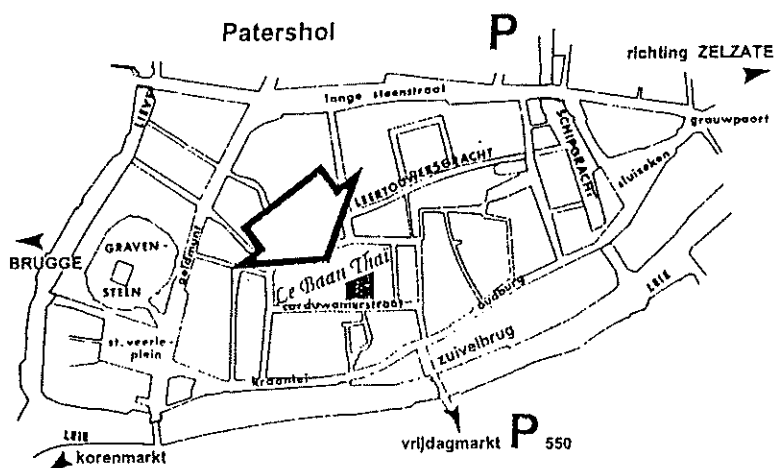
Open van:
12.00 tot 14.00 uur
en 17.00 tot 24.00 uur
Zon en feestdagen doorlopend open
Gesloten op maandag

Tapmaz Resul

Oudburg 44
9000 Gent

Tel: 09/225.78.18

Restaurant *Le Baan Thai*
is gelegen in 't Patershol vlakbij de vrijdagmarkt

Le Baan Thai

THAISEKEUKEN

CORDUWANIERSTRAAT 57 • 9000 GENT ('t patershol)

TEL. 09/ 233 21 41 • FAX 09/ 233 20 09

open vanaf 18.30u.

op zondag open 's middags van 12u. tot 14u. en vanaf 18.30u.

ook gerechten om mee te nemen

gesloten op maandag

NEDERKOUTER 109

B-9000 GENT

TEL. : (09) 225 10 92

Openingsuren

Middag

Avond

Maandag-Vrijdag

Zondag-donderdag

Vrijdag

12u-15u

19u-5u

20u30-5u

Elke woensdag : 22u-23u
Happy Hour : 1 pint + 1 gratis

Overpoortstraat 102

Oosterse Afrikaanse Kring

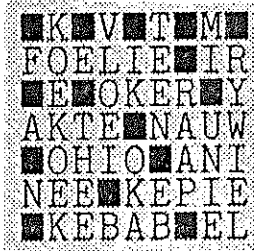
Spelletje

ZWEEDSE PUZZEL

verschaf- fing achter- uitgang		Wisselborg- tocht riv. in Oostenrijk		deel v. Ierland roefvogel		stromend water		gedorste halmen Eerste Kamer		driekroon		snibbig
						plavuis						
schakstuk										Brabants water voegwoord		
onhang- kamer all terrain bike						iets groots kanteel						
			Europeaan				verzet		vochtig			
			ruw graf						gezinde			
Kaapse ezel		naastelief- de der								Chin. munt	deel v. Azië	
						hachelijk toch						
destudoig onderzoek in orde								deel v.h. hoofd inwendig orgaan				beurspel
			stremsel	gemeen- tevelde fijne geur						vrouwelijke titel hijwerk- tuig		
godsdienst						Klein stoomschip						
									liefkozing drukende lasten			
belangstel- ling		oudere Medingstuk speelgoed										soort rub- ber
drukke, omhaal	klaagzang		motorschip plaats			steensoort		huizenel				
					met name noot			lhal eiland vriend				
smalle plank				navigatie- middel denkbeeld						bijb. koning honingbij		
							staat in V.S.					
bruikbaar					trekpat in zee doet v.d. bij- bel				noot			edelfacht- baar
ter plaatse meekunde		een zekere					genneden steen					
									Griekse let- ter			

324

Oplossing vorige maand:

Oosterse Afrikaanse Kring

Studentenvertegenwoordiging

De laatste maanden is er veel beroering geweest over het al of niet verplicht maken van een toelatingsproef bij de aanvang van studies in het universitair onderwijs. Onderstaand artikel werd gestuurd door de Vereniging van Vlaamse studenten naar verschillende studenten en studentenvertegenwoordigers.

OPINIE: UNIVERSITAIRE SELECTIEPROEF SCHIET DOEL VOORBIJ

Dr.Rudi Janssens en Prof.Dr. Machteld De Metsenaere

20/11/2000

Het studentenprofiel wordt mannelijker, telt meer studenten uit wiskundige richtingen en meer kinderen van hoogopgeleide ouders

Van de eerstejaarsstudenten aan de Vlaamse universiteiten slaagt de helft niet. Met een overbevraagd onderwijsbudget worden deze studenten al snel als een verliespost beschouwd. Als mogelijk alternatief om het aantal mislukkingen te beperken denken sommigen aan de invoering van een algemene selectieproef. Vooraleer dit alternatief te overwegen raden wij wetenschappers en besluitvormers met aandrang aan zich eerst rekenschap te geven van alle neveneffecten. Een recent onderzoek van de Vrije Universiteit Brussel toont aan dat een dergelijke proef de verwachtingen niet inlost.

Voorstanders van een toelatingsproef verwijzen graag naar de slaagcijfers van de eerste kandidatuur burgerlijk ingenieur en geneeskunde om het nut van een dergelijk selectief toelatingsbeleid te verdedigen. Maar men mag geen appels met peren vergelijken. Het toelatingsexamen burgerlijk ingenieur of arts bevraagt immers vooral de schoolse voorkennis van de belangrijkste vakken van de eerste kandidatuur. Het is onmogelijk om op universitair niveau aan elke richting een dergelijke proef te koppelen. De inhoud van de meeste kandidatuurvakken stemt niet overeen met de vakken uit het secundair onderwijs, en de niet-geslaagden kunnen nog altijd voor een andere universitaire studie kiezen. Als men een algemene selectieproef zou invoeren, worden niet-geslaagden van alle universitaire studies uitgesloten.

De redenen die men voor een invoering van een dergelijke selectieproef aanhaalt, zijn niet alleen budgettair. Er wordt eveneens geschermd met het ogenschijnlijk meritocratische en democratische karakter van zo'n test. De invoering van een preselectieproef zou meer

kansen bieden aan kinderen uit bescheiden sociale milieus en minder bekwame kinderen uit hogere milieus, die nu haast automatisch naar de universiteit doorstromen, zouden door een preselectieproef worden geweerd. Het onderzoek dat wij uitvoerden, toont aan dat zowel het onderwijsverleden als de sociale achtergrond inderdaad in belangrijke mate het resultaat in de eerste kandidatuur bepalen.

Qua vooropleiding levert een wiskundig curriculum de meeste garanties op succes en hoe lager het diploma van de ouders, hoe vaker studenten vroegtijdig afhaken en hoe lager hun slaagkansen liggen. Bovendien manifesteren studenten uit die lagere klassen een grotere behoefte aan een aanpassingsperiode tijdens hun eerste jaar, wat hen in dit geval niet wordt gegund. De invloed van de studiekeuze in het secundair onderwijs en van de sociale achtergrond worden door de selectieprocedure nog versterkt. De juiste vooropleiding en het juiste sociale milieu worden nog belangrijker om de slaagkansen aan de universiteit gaaf te houden.

Het meest verrassende effect heeft de invoering van een selectieproef op de verschillen tussen de jongens- en de meisjesstudenten. Meisjes doen het in het eerste jaar aan de universiteit beduidend beter dan jongens, ongeacht hun vooropleiding en de geprefereerde studierichting. Op de selectieproeven daarentegen scoren de jongens opvallend beter, zodat heel wat meisjes onterecht zouden geweigerd worden mocht zo'n test worden ingevoerd.

En hoe zit het met de slaagkansen? Die zouden nauwelijks stijgen. Door een kwart van de studenten met de slechtste resultaten op de selectieprocedure niet toe te laten, stijgt het slaagpercentage van zo'n 50 procent naar ongeveer 58 procent. De invoering van een selectieproef zou met andere woorden de slaagkansen niet substantieel verhogen en op ondemocratische wijze ingrijpen in het profiel van de studentengroep: dit zou mannelijker worden, meer studenten uit wiskundige richtingen en meer kinderen van hoog opgeleide ouders tellen. Maar de gevolgen van een algemene selectieproef beperken zich niet tot een verschuiving in het profiel van de studentengroep.

Op het niveau van het secundair onderwijs kan de omnivalentie van het diploma in vraag worden gesteld en zou er minstens duidelijkheid moeten komen over welke vooropleiding het beste bij een bepaalde universitaire studierichting aansluit. Bovendien valt te verwachten dat een heleboel scholen, parallel aan wat nu gebeurt voor de toelatingsproeven voor ingenieurs en artsen, hun laatstejaarsleerlingen op deze selectieprocedure zullen voorbereiden. Meteen zou het beoogde effect tenietgedaan worden. Gegeven de groeiende instroom van studenten met een ander diploma hoger onderwijs of uit het buitenland, zou het verkeerd zijn deze selectie te sterk aan het secundair onderwijs te koppelen. Ook voor het universitair onderwijs zullen de gevolgen ingrijpend zijn. Het huidige financieringsmechanisme, in grote mate bepaald door het aantal studenten, zou op deze manier contraproductief inwerken op de kwaliteit van onderwijs en onderzoek.

Veel meer dan een algemene selectieproef, die de slaagcijfers nauwelijks verhoogt en evenmin zorgt voor een rechtvaardiger verdeling van studiekansen aan de universiteit, is er nood aan een soepeler organisatie van de eerstejaarsopleidingen zelf. Deze zou er moeten voor zorgen dat een student zijn verkeerde keuze geen jaar met zich mee hoeft te slepen, maar integendeel vlotter zou kunnen overstappen naar andere richtingen in het universitair of hoger onderwijs. Vanuit een economisch denkkader biedt een dergelijke reorganisatie meer garanties om op de arbeidsmarkt de juiste persoon naar de geschikte job te leiden dan een selectieproef waarvan de eventuele besparingen 'betaald' worden door een hoge sociale kost.

(De auteurs zijn verbonden aan de Vrije Universiteit Brussel en respectievelijk auteur en co-auteur van „ Een maat voor niets? Zin en onzin van een universitaire selectieproef".).

Wie meer info wil of bedenkingen heeft over dit onderwerp of ..., mag gerust mailen naar mij (milena@zeus.rug.ac.be). Want wat zouden studentenvertegenwoordigers zijn zonder de mening van de student???

Milena De Wael

OAKtiviteiten

Woensdag 6 december	Sinterklaasnachtspel
Vrijdag 8 december	Bezoek aan de Matongewijk in Brussel
Maandag 11 december	Filmnacht (Home Fabiola, vanaf 19u30)
Woensdag 13 december	FK-fuif (Vooruit)
Maandag 18 december	Schaatsen (E. Braunplein)
Dinsdag 19 december	Slotfuif feestmaand 40 jaar OAK (Sioux)
Woensdag 20 december	Massacantus
Donderdag 11 januari	Opera: De toverfluit
Dinsdag 16 januari	Nieuwjaarsreceptie
Vrijdag 2 tot vrijdag 9 februari	Reis naar Marrakech

Inschrijven kan op de permanenties van het OAK, in de kelder van de Blandijn.

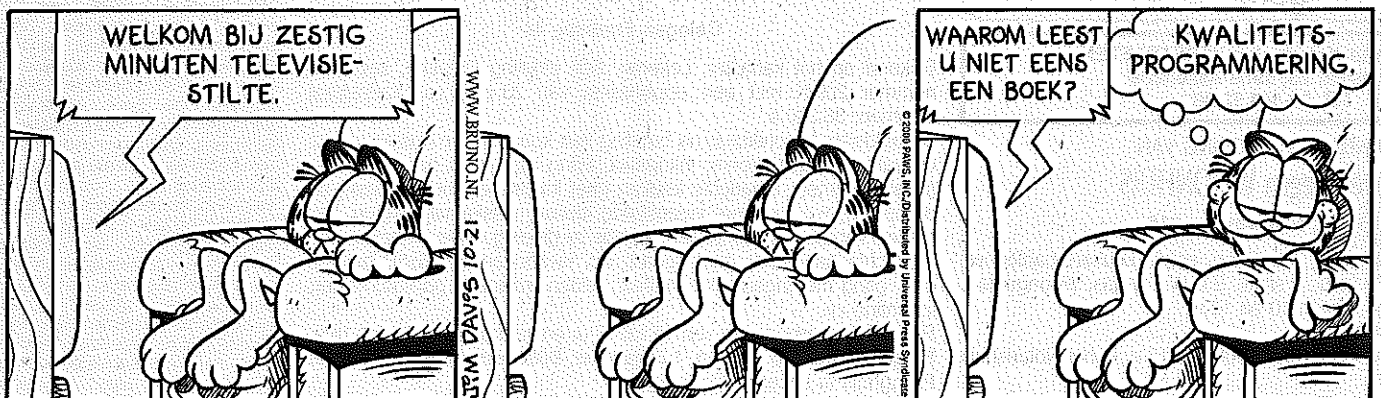
Permanenties: Dinsdag van 10u00 tot 14u00

Donderdag van 10u00 tot 12u00 en van 13u30 tot 15u30

Meer informatie kan je vinden/verkrijgen op de permanenties, op de gele affiches van het OAK, op onze webstek (www.student.rug.ac.be/oak), bij presidiumleden of via email (oak@student.rug.ac.be).

Garfield

door Jim Davis

Wist je dat ...

- Sofie haar jarretellen ergens ter hoogte van haar schouder hangen?
- Blommaert twijfelt tussen nieuwe kindjes voor zijn schoenen en erelidgeld voor het OAK (volgens Elke...)?
- Sofie ongecontroleerde mondspasmen heeft na haar bezoek aan de tandarts?
- ... ze dus zevert?
- Aagje zot is van Origami?
- Tine en Vanessa onze kast in de kelder aan het volplakken zijn?
- Ze hopen dat er tegen het einde van het jaar geen zwart, geel en wit meer te zien zal zijn?
- Tine plakband (zelfs die van het VGK!?) lekker vindt?
- Aagje tientallen potentiële minnaars heeft?
- Dit voorspeld stond geschreven in de Flair?
- Tine al twee keer heeft afgewassen sinds februari?
- Tine en Vanessa bokes met hagelslag en stukjes wafel (!?) eten?
- De banden tussen OAK en VGK nog nauwer zijn aangehaald?
- We dit te danken hebben aan ons Aagje?
- En ook wel een beetje aan Bouke (VGK)?
- JAPAN SENDS HELP TO U.S.
In today's news, Japan sent the USA 50,000,000 cases of Viagra. They heard that the entire country can't get an election.
- Astrid iets verkeerd "doet" met de muis!!!!
- Mannen alles vergeten en vrouwen alles weten?
- Verkeerspijlen aangename lectuur zijn voor het slapengaan?
- Elke liever de Kama Sutra leest dan een vergadering leidt?

Vervolgverhaal

Lees mee met het OAK ! We kozen speciaal voor jullie het bekende "De hospita" van de beroemde schrijver Roald Dahl, de "grootmeester van het korte verhaal". Om de spanning er in te houden, maakten we er een vervolgverhaal van in vier delen... vanaf nu zul je nog ongeduldiger wachten op elke volgende Kalima ! Tenminste, als je niet zo flauw bent om meteen naar de bibliotheek te stappen...

DE HOSPITA

DEEL 1.

Billy Weaver was die middag met de stoptrein uit Londen vertrokken en had in Swindon moeten overstappen, dus toen hij 's avonds in Bath aankwam was het al een uur of negen en kwam de maan net op aan een heldere sterrenhemel boven de huizen tegenover de ingang van het station. Maar het was verschrikkelijk koud en de wind streek als een bot mes van ijs langs zijn wangen.

'Mag ik u iets vragen,' zei hij. 'Weet u hier in de buurt misschien een redelijk goedkoop hotel?'

'Probeert u het eens bij The Bell and Dragon,' zei de kruier, en wees de straat in. 'Misschien dat ze daar nog een plaats hebben. Het is aan de overkant, zowat vijfhonderd meter verderop.'

Billy bedankte hem, pakte zijn koffer op en begon aan de vijfhonderd meter naar The Bell and Dragon. Hij was nog nooit in Bath geweest. Hij kende er niemand, maar meneer Greenslade van het hoofdkantoor in Londen had gezegd dat het een prachtstad was.

'Zoek eerst maar ergens een onderkomen,' had hij gezegd, 'en meld je bij de chef van het bijkantoor zodra je je geïnstalleerd hebt.'

Billy was zeventien. Hij droeg een splinternieuwe marineblauwe overjas, een splinternieuwe bruine deukhoed en een splinternieuw bruin kostuum en hij verkeerde in een beste stemming. Met energieke tred liep hij de straat door. Hij probeerde tegenwoordig alles energiek te doen. Hij was tot de overtuiging gekomen dat energie *de* eigenschap was die alle succesvolle zakenlieden gemeen hadden. De grote bazen op het hoofdkantoor gedroegen zich doorlopend ontzagwekkend energiek. Die lui waren fantastisch.

Er waren geen winkels in de brede straat waar hij doorheen liep, alleen hoge rijen identieke huizen aan weerszijden. Ze hadden allemaal portieken en pilaren en trapjes van

vier, vijf treden naar de voordeur, en het waren vroeger kennelijk deftige herenhuizen geweest. Maar ondanks het donker zag hij duidelijk dat de verf op het houtwerk van deuren en ramen afgebladderd was en dat de fraaie witte gevels slecht onderhouden waren en vol barsten en vlekken zaten.

Plotseling zag Billy achter een van de bovenste ruitjes van een raam op een benedenverdieping, dat stralend verlicht werd door een straatlantaarn die nog geen zes meter verderop stond, een gedrukt kaartje. KAMERS MET ONTBIJT stond erop. Recht onder het kaartje stond een vaas met lange mooie chrysanten.

Hij bleef staan. Vervolgens liep hij er wat dichterbij naartoe. Het raam werd omlijst door groene gordijnen van een fluwelige stof. De chrysanten kleurden er prachtig bij. Hij ging vlak voor het raam staan en tuurde naar binnen en het eerste wat hij zag was een helder vuur in de open haard. Op het kleedje voor de haard lag een grappig tekkeltje opgerold te slapen, met zijn neus in zijn buik gedrukt. De kamer zelf was, voor zover hij in het halfdonker kon zien, aardig gemeubileerd. Er stonden een babyvleugel en een grote sofa en een stuk of wat mollige fauteuils –en in een hoek van de kamer ontdekte hij een grote papegaai in een kooi. Dieren waren meestal een goed teken in zo'n pension, zei Billy bij zichzelf, en al met al had hij de indruk dat dit best een aardig onderkomen zou zijn. Het was er ongetwijfeld comfortabeler dan in The Bell and Dragon.

Aan de andere kant was het in een hotel weer gezelliger dan in zo'n pension. Je kon er 's avonds een biertje drinken en een spelletje darts doen en er waren altijd mensen genoeg om mee te praten, en het was waarschijnlijk een stuk goedkoper. Hij had eens een paar dagen in een hotel geloged en dat was hem goed bevallen. Met pensions had hij geen ervaring, en hij was er eerlijk gezegd een beetje bang voor. Het woord alleen al riep visioenen op van waterige groene kool, inhalige hospita's en een penetrante lucht van spekbokking in de zitkamer.

Toen hij zo een minuut of wat in de kou had staan treuzelen besloot Billy toch maar door te lopen en eerst een kijkje te nemen bij The Bell and Dragon, voordat hij een definitief besluit nam. Hij draaide zich om.

einde deel 1. Wil je weten hoe het verdergaat? In de volgende Kalima zul je het tweede deel van dit verhaal kunnen lezen!

Cultuuragenda

TENTOONSTELLINGEN

- **Zanzibar: een reisreportage**
28 november – 17 december, Zuiderpershuis, Waalse Kaai 14, Antwerpen
Foto's van Koen Wessing.
- **Exit Congo Museum. Een eeuw kunst met/zonder papieren**
24 november – 24 juni 2001, Koninklijk Museum voor Midden-Afrika,
Leuvensesteenweg 13, Tervuren
Na een rondreis in het buitenland, zijn 125 'Verborgene schatten' uit de permanente
collectie terug in Tervuren. Het museum begint ook aan een actualisering en
herinrichting van de vaste verzameling en vroeg aan acht kunstenaars om hun visie te
geven over het museum. Dit leidt tot een verrassende wisselwerking tussen
etnografische stukken en hedendaagse kunst.
- **De weg van de krijger doorheen de Japanse kunsten**
23 november – 7 januari, Chinees Paviljoen en Japanse Toren, Van Praetlaan 44,
Laken
- **Africa: Past-Present**
23 november 10 december, Fifty One Fine Art Photography, Zirkstraat 20, Antwerpen
Foto's van Seydou Keita, Malick Sidibe, Ojeikere e.a.
- **Aids in Africa**
23 november – 15 december, Provinciaal Educatief Centrum voor
Ontwikkelingssamenwerking, Roeselare
- **Everything is mind: an hindu vision**
23 november – 17 december, Galerie Verhaeren, Jachtstraat 64, Watermaal-Bosvoorde

CONCERTEN

- **Bosphorus University Ensemble**
15 december, 20u, Vooruit (Domzaal)
Een eigen(zinnige) interpretatie van o.a. Turkse, Koerdische, Armeense, Azerische en
Georgische volksliederen, traditionele volksliederen die in de loop van de
geschiedenis Anatolië bewoonden.
- **Ca Tru Thai Ha**
17 januari, 20u, Vooruit (Domzaal)
Ca Tru is één van de oudste Vietnamese kamermuziekstijlen. Ca Tru Thai Ha zijn
leden van dezelfde familie en reeds de vierde generatie Ca Tru vertolkers. Ca Tru
zangers werden vroeger vaak vergeleken met Japanse Geisha's.

BUITENLAND

- **Farao's van de zon: Achnaton, Nefertiti, Toetanchamon**
Tot 18 februari 2001, Rijksmuseum van Oudheden, Rapenburg 28, Leiden
- **Contemporary Japanese Ceramics from Saga**
Tot 14 januari 2001, British Museum, Londen
- **No Pay, No Cure**
Tot 11 maart 2001, Tropenmuseum, Linnaeusstraat 2, Amsterdam
Een fototentoonstelling over humanitaire hulpverlening.
- **Leven met letters: Josua Reichert**
Tot 12 december 2000, Joods Historisch Museum, Daniël Meijerplein 2-4, Amsterdam
- **Royer's Chinese Kabinet**
Tot 11 maart 2001, Rijksmuseum, Stadhouderskade 42, Amsterdam
De 18de eeuwse Haagse jurist Jean Theodore Royer was een Chinakenner.
- **Heka: Magie et envoûtement dans l'Égypte ancienne**
Tot 8 januari 2001, Musée du Louvre, Parijs
- **Towards Totalscape**
Tot 14 januari 2001, Nederlands Architectuurinstituut, Museumplein 25, Rotterdam
Hedendaagse Japanse architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur.

THAKAFA II ORGANISEERT: OPEN ARABISCH LITERAIR SALON IN ANTWERPEN · SEIZOEN 2000-2001

Thakafa II is een literaire migrantenvereniging die een verbindingssluis wil zijn tussen de Arabische cultuur en geïnteresseerden in de Arabische (DENK)wereld. Aan beide zijden is een nood aan kennis van en verbeelding over elkaar. Thakafa II creëert met de organisatie van het Open Arabisch Literair Salon in Antwerpen een forum voor discussie. Iedereen is uitgenodigd om deze uitdaging aan te gaan.

De reeks begon met het verhaal van de Arabische vertelling (BEHLOEL) op de Cultuurmarkt en met Leila Houari op Het Andere Boek.

24 NOVEMBER 2000
23 DECEMBER 2000
22 FEBRUARI 2001
02 MAART 2001

09 MAART 2001
23 MAART 2001
19 APRIL 2001
MEI 2001
JUNI 2001

om 20.00
om 20.00
om 20.00
om 20.00

om 20.00
om 20.00
om 20.15

AHMED MURSY in de Groene Waterman
ABDELHAMID HAWWAS in CC. Berchem
NASR HAMID ABU ZAYD in het H.I.V.T.
RAOUF MOUS'AD, RICHARD VAN LEEUWEN,
DJUKE POPPINGA in de Groene Waterman
FERYAL JABOURI GHAZOU in de Zegelstraat
HASAN HANEFI in de Groene Waterman
ADONIS in CC. De Kern - Wilrijk
SAADI AL HADITHY op het Moussem festival
MOHAMMED BENNIES (o.v.) op Dichters in 't Elzenveld

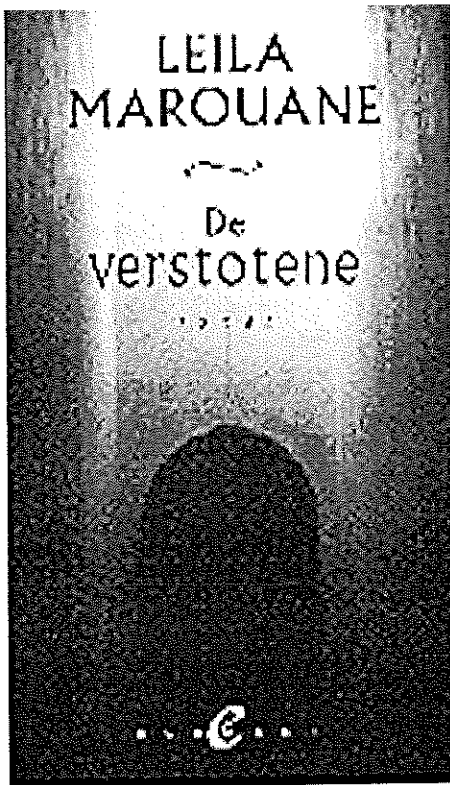
v.u. **Thakafa II** · H. Kamaledin · Appelstraat 41 · 2140 Borgerhout · Tel: 03/235.05.89 · Fax: 03/236.94.85 · e-mail: vzwthakafa11@hotmail.com

Het seizoen 2000-2001 loopt in samenwerking met het Masereelfonds Antwerpen en met verschillende locatiepartners. Het programma wordt betaald door het Cultuurprojectenfonds van het Sociaal Impulsfonds van de Stad Antwerpen en door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Afdeling Volksontwikkeling.
Grafische vormgeving: Carla Cox · Illustratie: Jan Thijssen

geBOEKt

Onlangs kwam de nieuwe catalogus uit van de verzendboekhandel *Black Label*, waarmee jullie in de vorige Kalima kennis konden maken. In deze tweede catalogus krijgen we een aanbod van de meest recente Afrikaanse literatuur (romans, dichtbundels, kinderboeken, literaire studies enz.). Hieronder stellen we jullie de hoogtepunten hieruit voor. De volledige catalogus is te vinden op de website van *Black Label* (www.blacklabel.be).

De verstotene, Leïla Marouane (Algerije, 2000)

De ijver om de islamitische wetgeving te volgen maakt van Zeitoun – vader van zeven kinderen - een gefrustreerde persoonlijkheid. Niet alleen hijzelf raakt daardoor aan lager wal, maar hij sleurt ook zijn familie mee de afgrond in. In deze roman zijn het vooral de vrouwen die de dupe zijn van de haatdragende vader; nadat hij zijn vrouw verstoten heeft en haar uitgehuwelijkt heeft aan een buurman, voert hij zijn terreurbewind tegenover zijn gezin, maar vooral tegenover zijn dochters, nog verder op. De vrouwen komen uiteindelijk echter als overwinnaars te voorschijn uit dit boek: in tegenstelling tot wat Zeitoun denkt, lijkt het te klikken tussen zijn ex-vrouw en de buurman, en zijn dochters nemen op een gegeven moment de regie over in het gezin. Pas als de vader – die nooit liefde heeft gegeven – van het toneel verdwijnt, keert de rust terug.

Dit is een roman over de misstanden in het moderne Algerije, over geluk en verdriet, over angst en wanhoop, en tot slot over de spanningen tussen man en

vrouw in een islamitische samenleving.

Gilbert Braspenning

The Invisible Weevil, Mary Karoro Okurut (Uganda, 1998)

The Weevil is a small invisible beast that seems to affect everything for the worst during a chaotic and terrible episode in Uganda's history, whereas it's an initially honest regime, an alleged partner in the liberation struggle, or an originally sane individual who is nevertheless in the end putrified by corruption or aids.

Mary Karoro's book portrays a Uganda that is reminiscent of the Amin and Obote regimes in which terror, anguish, corruption, massacres and mental and physical abuse of women reigned in the country; in which one illiterate cruel dictator is replaced by another, one puppet is replaced by another and one liberation struggle follows another. And, of course, the toll is paid heavily by the population, the common people. These people are seen by the rulers and their allies as mere flesh, flesh to be humiliated, abused, raped or extinguished.

This is the atmosphere in which the protagonists of the novel, Genesis and Nkwanzu, try to survive. By braveness they manage to do so quite well, but very often their dreams are shattered to pieces. It's a story of few ups and many downs, of hope and despair, of disease and health, of happiness and loss, of the choice between tradition and modernity and between the liberation struggle and love.

However gruesome the described facts might be, the novel ends in an optimistic – albeit hesitant – voice; a new regime has been installed and the first signs are promising:

“Nkwanzu watched the red glow of the rising sun as it came out of its slumber to smile upon the earth.” (...) “Yes, a mustard seed has been planted in the land, but would it survive the invisible weevils? She hoped so; so far so good.”

Gilbert Braspenning

Gedicht

KERSTAVOND

Dit jaar zet ik eens de herders
vooraan op het namaakmos.
Heb ik achterin meer ruimte
voor de ezel en de os.

Op het dak een dik pak watten;
't lijkt wel echte sneeuw, zo mooi.
En al is de ster van piepschuim,
in de kribbe ligt echt hooi.

Iedereen zit al aan tafel
maar ik sta nog bij de stal.
Soep wordt koud hoor, Steven. Kom je?
Goed. O.K. Hier ben ik al.

Poes, zegt mam tegen m'n vader,
Poes, zorg jij dan voor de wijn?
Op de TV zingt er een koortje:
'die van goede wille zijn'.

't Gaat al heel vlug over vroeger.
Echte winters had je toen!
Lag er sneeuw tot aan je knieën!
Moet er nog iemand kalkoen?

Bij 't dessert zingt tante Vera
oorverdovend 'Stille Nacht'.
Dit jaar is ze eerder dronken,
eerder dan men had verwacht.

Zeg, je stal is mooi hoor, Steven.
Dat-ie mooi is hoor, je stal.
Vind-je? Dank je oma Merksem.
Dat-ie mooi is hoor, je stal.

En terwijl oom Luik uitbundig
nog wat schuine grappen spuit,
staart het gipsen kindje Jezus
wat verwezen voor zich uit.

André Sollie (uit: Zeg maar niks)

Koken met Alida

... uit de oude doos

In de eerste Kalima van het jaar 1986 vonden we een aantal Afrikaanse gerechten, geschreven door niemand minder dan *Alida Neslo* en haar klasgenootje *Nathalie Demedts*, 2de kandidatuur 'Afrikaanse geschiedenis en filologie' (zoals dat toen heette). Hier volgt een nagerecht uit West-Afrika:

Nop ou peulh (peuhl-oren: gebak uit West-Afrika)

- 500 g. gezeefde bloem
- 2 eieren
- 200 g. suiker
- ½ pk. boter
- snuifje nootmuskaat
- koffielepel oranjebloesemwater
- 1 zakje vanillesuiker
- 4 of 5 eetlepels water
- ½ pakje bakpoeder

Meng de bakpoeder en de bloem, maak een kuiltje in 't midden waarin men de eieren, de suiker, oranjebloesemwater, water, vanillesuiker legt. Als laatste de nootmuskaat toevoegen. Knead alles tot een soepel deeg en laat een halve dag rusten.

Bewerk het deeg daarna met de deegrol tot een lange dunne plak. Snij of steek er vierkantjes uit van ongeveer 6 cm lengte. Bak ze in de frituurpan goudbruin en bestrooi ze met poedersuiker.

Ereleden

Academisch personeel:

Prof. dr. L. François
Prof. dr. U. Vermeulen
Prof. dr. A. M. Musschoot
Prof. dr. E. Moerloose
Prof. dr. Tanret
Prof. dr. H. Deley
Prof. dr. N.S. Kabuta
Geert Castryck

Proseniores:

Prof. dr. U. Vermeulen (1962-1963;
1963-1964)

Prof. dr. E. Moerloose (1967-1968)
Geert Castryck (1998-1999)

Studenten:

Kathy Van Oost (presidiumlid 1998-
1999; 1999-2000)
Milena De Wael (presidiumlid 1998-
1999; 1999-2000)

Studentenvereniging:

Vlaamse Geschiedkundige Kring

Colofon

Deze Kalima kwam tot stand met samenwerking van:

Elke Vervoort
Claire Weustenraed
Sofie Van Den Bogaert
Aagje Eckelmans
Tine Kuylen
Vannessa Broux
Milena De Wael

Hoofdredactie: Astrid Van Kersschaever